

יזופוב אולגה

קורות חיי לפני המלחמה

נולדתי בשנת 1918 בקייב. אמי נפטרה כשהייתי בת 4. היה לי אח גדול ממני ב-4 שנים ואח צעיר שהיה בן שנה כשאמי נפטרה במהלך הפלה. לא היתה לנו משפחה ואבא טיפל בנו ואח"כ הוא התחתן. אבא נפטר ממחלת לב כשהייתי בת 14 ומאז אני טיפלתי באחי. למדתי בבית ספר יסודי יהודי באידיש ורוסית עד גיל 15. התחתנתי בשנת 1937 בהיותי בת 19 ונולד לי בן בשם יצחק. בעלי היה פעיל במפלגה הקומוניסטית.

קורותי בזמן המלחמה

עם פרוץ המלחמה בעלי גויס לצבא ב-1939 ולא חזר. הוא נהרג בהפגזה של הגרמנים על דרליצה שלי בקייב.

אני נשארת בקייב עם תינוק בן 3 ובהריון בחודש השביעי. ברחתי מקייב יחד עם הרבה יהודים שנפוצו לכל מיני מקומות. אני נסעתי לטשקנט במשך חודש וחצי הטלטלתי ברכבת עם גיסתי. כבר אז חשדתי שבעלי נהרג. בדרך קנינו אוכל ממקומיים. בישלנו על אש שהבערנו בצד הרכבת. פעם יצאתי מהרכבת לחפש אוכל והשארת את בני עם גיסתי וכשחזרתי לא מצאתי את הקרון כי הוא שינה מקום. זחלתי מתחת לקרונות בעודי בהריון מתקדם. נבהלתי כל כך, אך לבסוף מצאתי אותם.

לבסוף הגענו לטשקנט והיה צורך לקבל היתר לגור שם. היה תור ענק של פליטים. בתחילה לא נתנו לי אישור ורק לאחר שבכיתי והתחננתי הפקיד הורה לי לחכות כל הלילה בתור. לבסוף קיבלתי את האישור בבוקר וגיסתי שנשארה עם בני דאגה ולא ידעה למה לא חזרתי בלילה. קניתי אוכל ונפגשנו. קיבלנו דירה קטנה ואז גיסתי חלתה בטיפוס ואושפזה בבית חולים 3 חודשים ואני טיפלתי ב-3 ילדים לבדי. ילדתי את בתי לינה. לא היה לי חלב להנקה והאכלתי אותה בחלב עיזים דבר שגרם למותה בגיל 4 חודשים.

נשארת בטשקנט עד שנת 1945 יחד עם גיסתי. כשחזרתי לקייב קבלתי מכתב שאכן בעלי נהרג וגם בעלה של גיסתי נעלם.

קורותי לאחר המלחמה

חזרתי לקייב ב-1945 לדירה שלי, שבה גרתי לפני המלחמה, אולם בדירה גר איש צבא שלא רצה לעזוב. ולכן הלכתי לגור אצל חברה. רק לאחר שהוא פינה את הדירה חזרתי אליה. בני הלך לגן ילדים ואני עבדתי כאחראית במסעדה שקיבלה אוכל עבור ילדים יתומים שאביהם הלך למלחמה. אח"כ התחלתי לעבוד כמנהלת חשבונות

בשנת 1948 בן דודי חזר מהמלחמה וגר אצלי. נוצר בינינו קשר ואז התחתנו שמוי יפים יזופוב. הוא עבד כנהג ונולד לנו בן שנפטר בגיל 3 ממחלת ילדים. לאחר מכן נולדה בתנו מרינה וחיינו בקייב.

חיי בארץ

בשנת 1972 עלינו ארצה בעקבות בני שהיה ציוני ועלה ארצה ב-1971. הוא היה הראשון מקייב שעלה ארצה והתיישב בחיפה. גם אני ויפים יחד עם מרינה הגענו לחיפה.

עבדתי כמנהלת חשבונות בתנובה.

יפים נפטר ב-1990 מהתקף לב. (הוא היה נכה מלחמה)

ילדי מסודרים. יש לי 5 נכדים ו-4 נינים.

אני פעילה במועדון הוטרינרים ומועדון בשכונה.

במהלך חיי בארץ נסענו הרבה לחו"ל לארה"ב ואירופה והיו לי חיים טובים מאוד.